

гносници, додохъ та се распукахъ и потекохъ тия гносници, достигна да стане цѣлата му мърша жива рана. Нито можаше нѣкой да го похване, нито самъ да се подигне. Че то, не само въ къщи, къщнитѣ му можехъ да понесжтъ лошевия смрадъ, като повечето избѣгахъ, но и който минуваше край къщата му, който бѣше до пѣтя, трѣбаше да си затули носа, и тъй да мине. И искочи му душата. Никой не можеше да се приближи да му носи носилото. Никой не доближаваше. Най-сѣтнѣ, натоварихъ тая мърша на кола, тъй го затжтрѣхъ та го запърѣхъ.

Проклѣта му душа!

VI.

Батаново исчадие.

Батанъ имаше единъ синъ и една дъщеря. Синъ му, на име Пею, като че бѣше отгѣсналъ главата на баща си: грубъ, гордъ, пиенець, сжщо като него. Ужъ пустъ-помѣтенъ момъкъ, а той отъ кръчмата не излизаше. Вечеръ баща му ако се прибѣреше у дома, синъ му ще извѣтри; не биваше да истини бациното му мѣсто въ кръчмата. Щомъ позамърчи, ето ти го съ своитѣ ахпапи, които бѣ изгалатилъ и развратилъ като себе си, ще се вмѣкнатъ въ кръчмата, тамъ щжтъ пукатъ до едно врѣме. Подиръ като се насмучатъ добрѣ, ще излѣзатъ, и съ викове, провиквания ще хукнатъ като побѣснѣли кучета изъ улициѣ. Сѣдѣнки, свадби, хора, врѣдъ ще омиткатъ. Тѣжко на онзи селски момъкъ, който се осмѣли при присѣтствието на тия хайти да сѣди до колѣното на любовницата си, или да играе до нѣя, той трѣба щомъ чуе лудѣшкитѣ имъ провиквания, или щомъ тѣ влѣзатъ при момитѣ, да си